

Четвърто съобщение

Да живеем в Божествената Троица

(1)

Да живеем с Христос като Емануил и възкръсналият Христос да живее в нас

Пасажи от Писанията: Мт. 1:21-23; 18:20; 28:20; 2 Тим. 4:22; Йн. 14:17

I. Да живеем в Божествената Троица означава да пребъдваме в Него, да стоим в Него, да обитаваме в Него като наш дом. Да живеем с Божествената Троица означава Той да пребъдва в нас, за да можем да имаме Неговото присъствие, Неговата личност за наше наслаждение—Йн. 15:4:

- А. Пребъдващият Дух, вътрешнообитаващият Дух, е елементът и сферата на взаимното пребъждане, нашето взаимно обиталище с Триединния Бог—1 Йн. 4:13, 16б.
- Б. Нуждаем се от птичи поглед на цялото откровение на Новия Завет—една четвърт от Новия Завет е свързана с нашето живеене в Триединния Бог, а три четвърти са свързани с нашето живеене с Триединния Бог.

II. Да живеем с Божествената Троица означава да живеем с Христос като Емануил—„Ето, девицата ще зачене и ще роди син; и ще го нарекат Емануил“, което значи: Бог с нас“—Мт. 1:23:

- А. Бог възнамерява да раздаде Себе Си като живот (Римл. 8:2, 6, 10-11) в нас, тричастните човеци—в нашия дух, душа и тяло—за да ни направи Свои синове (стих. 14-15, 19, 23, 29, 17) за конституирането и изграждането на Тялото Христово (12:4-5), така че да се превърнем в Новият Ерусалим като град на живота (Откр. 22:1-2).
- Б. За да преживеем раздаването на Триединния Бог като живот в нас, трябва да живеем с Христос като Емануил. Евангелието от Матей е посветено на Емануил—Бог, Който се е въплътил, за да бъде с нас—1:21-23.
- В. Присъствието на Исус е Емануил, Бог с нас:
 - 1. Той е с нас в нашите събрания—18:20.
 - 2. Той е с нас през всичките дни—28:20.
 - 3. Той е с нас в нашия дух—2 Тим. 4:22:
 - а. Днес нашият дух е земята на Емануил—Ис. 8:7-8.
 - б. Понеже Бог е с нас, врагът никога няма да успее да превземе земята на Емануил—10-ти стих; вж. 1 Йн. 5:4; Йн. 3:6.
- Г. Практическият Емануил е Духът на реалността като присъствието на завършения Триединен Бог в нашия дух. Неговото присъствие е винаги с нас в нашия дух, не само всеки ден, но и всеки миг—1:14; 14:16-20; 1 Кор. 15:45б; 2 Тим. 4:22:
 - 1. Можем да се наслаждаваме на присъствието на Триединния Бог в събранията за поучаване на Неговото свято Слово—Мт. 18:20; 28:20; Пс. 119:130; Деян. 6:4.
 - 2. Ние се наслаждаваме на благодат и мир чрез Духа, Който е присъствието на Триединния Бог—Гал. 6:18; Деян. 9:31.
 - 3. Водителството и свидетелството на Духа представляват Неговото присъствие—Римл. 8:14, 16.
 - 4. Ние се наслаждаваме на Триединния Бог чрез Неговото присъствие като Духът—2 Кор. 13:14.
- Д. За да живеем с Христос като Емануил, трябва да се намираме в Неговото божествено присъствие, което е животворящият Дух като завършеност на Триединния Бог—Гал. 5:25:
 - 1. За да живеем с Христос, ние живеем, но не сами по себе си, а чрез живеенето на Христос във нас и със нас като Емануил. Триединният Бог не може да осъществи намерението Си

да раздаде Себе Си в нас, ако се намира извън нас. Затова Той трябва да бъде с нас вътре в нас—2:20.

2. Емануил е наш живот и личност, а ние сме Неговият орган и живеем с Него като една личност. Нашата победа зависи от Емануил, от присъствието на Исус.
 3. Ако имаме Господното присъствие, ние имаме мъдрост, проникателност, предвидливост и вътрешно знание относно нещата. Господното присъствие е всичко за нас—2 Кор. 2:10; 4:6-7; Гал. 5:25; Бит. 5:22-24; Евр. 11:5-6.
- Е. Ако искаме да навлезем във всесъдържащия Христос, да Го притежаваме и да Му се наслаждаваме като на реалността на добрата земя, трябва да правим това чрез Господното присъствие. Господ обеща на Мойсей: „Моето присъствие ще върви с теб, и аз ще ти дам почивка“ (Изх. 33:14). Божието присъствие е Божият път, „картата“, която показва на Божия народ пътя, по който те трябва да поемат:
1. За да можем напълно да придобием и да притежаваме Христос като всесъдържащата земя за Божието изграждане, ние сме длъжни да се придържаме към следния принцип: Божието присъствие е критерият за всичко. Каквото и да правим, трябва да внимаваме на това дали имаме Божието присъствие или не. Ако имаме Божието присъствие, значи имаме всичко, но ако загубим Божието присъствие, губим всичко—Мт. 1:23; 2 Тим. 4:22; Гал. 6:18; Пс. 27:4, 8; 51:11; 2 Кор. 2:10.
 2. Господното присъствие, Господната усмивка е ръководният принцип. Трябва да се научим да бъдем опазвани, управлявани, направлявани и водени не от Неговото второстепенно присъствие, а от директното, първостепенно присъствие на Господа.
 3. „Когато бях млад ме учеха на различни начини как да преодолявам, да побеждавам, да бъда свят и да бъдат духовен. Но нито един от тези начини не сработваше. В крайна сметка, в резултат на повече от шейсет и осем годишен опит, аз открих, че единственото нещо, което работи ефикасно, е Господното присъствие. Неговото присъствие с нас е всичко“—*Life-study of Joshua*, стр. 48.
- Ж. Целият Нов Завет е един Емануил. Сега ние сме част от този голям Емануил, който ще получи своята завършеност в Новия Ерусалим в новото небе и новата земя завинаги. Новият Завет започва с един Богочовек, Който е „Бог с нас“, и завършва с един голям Богочовек, Новия Ерусалим, Който е „Йехова е там“—Мт. 1:23; 1 Кор. 6:17; Деян. 9:4; 1 Тим. 3:15-16; Откр. 21:3, 22; Езек. 48:35.

III. Да живеем с Божествената Троица означава възкръсналият Христос да живее в нас—**Гал. 2:20б; Гал. 1:19-21а:**

- А. Възкресението е една личност, защото Христос каза, че Той е възкресението (Йн. 11:25). Животворящият Дух, като Духът на реалността, е реалността на възкръсналия Христос и на силата на Христовото възкресение (1 Кор. 15:45б; Йн. 14:17; 16:13; 1 Йн. 5:6; Фил. 3:10; Изх. 30:22-25).
- Б. В християнския си живот ние се намираме под умъртвяването на Христовата смърт чрез вътрешнообитаващия Дух и чрез външната среда. Външната среда съдейства на вътрешния Дух в умъртвяването на нашия природен човек за проявяването на възкръсналия Христос в нас—Римл. 8:9-10, 13б, 28-29; 2 Кор. 4:7-18:
 1. Ако се опитваме да избягаме от обкръжаващата среда, която Бог е приготвил за нас, няма да имаме радост и мир, но ако стоим в тази ограничена среда, ще можем да преживяваме възкресение—Еф. 4:1; 6:20; 2 Кор. 1:8-9, 12.
 2. За да преживяваме Духа като реалността на възкръсналия Христос, трябва да се обръщаме към духа си, за да се молим, да славим, да пеем и да говорим на Бога. Заглавието на Псалм 18 показва, че това беше човешкото говорене на Давид с божествения Бог, което говори за интимната връзка на Давид с Бога. След

десетминутен разговор и консултация с Бога, ще бъдем пламенни и изпълнени с Духа, Който е реалността на възкресението.

В. Човешката природа на Исус е Неговият човешки живот във възкресението. Привлекателността и нежната грижа на Господа не са природни, а произлизат от Неговия възкресенски живот в човешката природа. Той живя човешки живот във възкресение, но не чрез Себе Си, а чрез един друг източник, тоест чрез Своя Отец—Йн. 5:19, 30; 14:24:

1. Понеже Исус живееше божествения живот в човешкия Си живот, Неговият човешки живот беше тайнствен, беше една тайна. Като ученици на Господа, ние трябва да живеем божествения живот в човешкия си живот, за да величаем Христос—Римл. 13:14; Гал. 2:20; Фил. 1:19-21.
2. Последователите на Христос се учеха чрез Неговото човешко живеене на земята като образец на Богочовека—Той живееше Бога, като се отричаше от Себе Си в човешката Си природа (Йн. 5:19, 30), и по този начин коренно променяше тяхната представа за човека (Фил. 3:10; 1:21a).
3. Всички ние трябва да се учим от Господа да бъдем божествени и тайнствени личности. Трябва да се грижим нежно за хората чрез божествения и тайнствен живот във възкресението. Думите *във възкресението* означават, че в нашата грижа за хората няма нищо природно.

Г. Напъпналият жезъл символизира, че възкръсналият Христос трябва да бъде наш живот, наше живеене и възкресенският живот в нас, и че този живот трябва да напъпне, да разцъфне и да даде зрял плод—Чис. 17:8:

1. След бунта на израилтяните в 16-та глава на Числа, Бог заповяда на дванайсетте водачи да вземат дванайсет жезъла според числото на дванайсетте Израилеви племена и да ги положат в Шатъра за срещане пред Свидетелството (17:4). След това Той каза: „И жезълът на човека, когото избира, ще цъфне“ (5-ти стих).
2. Дванайсетте жезъла бяха без листа и без корени и бяха сухи и мъртви. Цъфналият жезъл беше избраният от Бога. Тук виждаме, че възкресението е основата за Божия избор и че основата на служението не е свързана с нашия природен живот. Следователно цъфналият жезъл символизира нашето преживяване на Христос в Неговото възкресение като наше приемане от Бога за власт в служението, което Той е дал.
3. Принципът на всяко служение е цъфналият жезъл. Бог върна другите единайсет жезъла на водачите, но запази Аароновия жезъл в Ковчега като вечно възпоменание. Това означава, че възкресението е един вечен принцип в нашето служение на Бога—стих. 9-10.
4. Когато жезълът на Аарон цъфна, това по никакъв начин не даваше повод на Аарон да се гордее с нещо. Неговото преживяване показва, че всичко зависи от Божията благодат и милост и че ние не можем да направим нищо от себе си—2 Кор. 12:7-9; Римл. 9:15-16, 21, 23; Лк. 1:78-79.
5. Понеже нашата достатъчност е от Бога, ние нямаме абсолютно никакъв повод за гордост. Само неразумният може да каже, че е по-добър от другите (2 Кор. 3:5; Мт. 26:33; Йн. 21:15; вж. Мк. 11:9); Смирението ни спасява от най-различни видове погубел и въвежда Божията благодат (2 Кор. 12:7-9; Як. 4:6; вж. Римл. 12:3; Гал. 5:26; Мт. 18:3-4; 20:20-28; 2 Кор. 4:5).
6. Възкресението е всичко онова, което не произлиза от нашия природен живот и от нас самите и не се основава на нашите способности. Възкресението е свързано с нещата, които се намират отвъд нашите сили, с нещата, които не можем да извършим сами по себе си—1:8-9; 4:7.

7. Възкресението означава, че всичко е от Бога, а не от нас. Това означава, че само Бог може, а ние не можем. Възкресението означава, че всичко е извършено от Бога, а не от нас—1:12; Фил. 3:10-11.
8. Това, на което ние сме способни, е част от природната сфера, а това, което е невъзможно за нас, принадлежи на сферата на възкресението. Човек трябва да достигне до своя край, за да може да се убеди в пълната си безполезност—Мт. 19:26; Мк. 10:27; Лк. 18:27.
9. Трябва да видим, че да сме християни и победители е не само трудно, но невъзможно. Само преминалият през процес и завършен Триединен Бог, Който живее в нас като всесъдържащият Дух, може да бъде християнин и победител. Когато имаме някаква нужда, или изпитваме слабост и безсилие, когато сме изправени пред трудности, можем да споделим това с Бога. Тогава живеещият в нас Бог ще посрещне ситуацията и ще направи всичко необходимо и ние спонтанно ще живеем Христос—Фил. 4:5-7, 12; 1:21а.